

Dezső Árpád És A Felesége A Városligetben

A fényképen a szüleim, Dezső Árpád és Hadinger Erzsébet láthatók a Ligetben, 1940 körül. A szüleimet az apám öccse, a Dezső Miklós hozta össze. Az Andrássy úti Lukács cukrászdában mutatták be őket egymásnak. Terveztek egyházi esküvőt is, de nagymamám halála miatt, illetve a gyász miatt csak polgári esküvőt tartottak, ami a hetedik kerületi elöljáróságon volt. Körülbelül egy évig albérletben laktak a Dózsa György úton [akkor: Aréna út], mert közben készült a lakásuk: nagyapám vett egy földszintes házat az Alpár utcában [ma: Ida utca], ráhúzatott egy emeletet, és így oldódott meg a lakásgondjuk. Mi az Alpár utca 4-ben laktunk, és egy sarokház választotta el a két lakást, a nagyapámét és a miénket egymástól. Háromszobás lakásban laktunk, nem voltak szomszédaink, a földszinten rendőrség volt, miénk volt az emelet. A hálószoba amolyan típusos hálószoba volt. Egyszerű bútorokkal berendezve, drapp, festett bútorokkal. Ágyak, toalett-tükör, éjjeliszekrények és egy dívány keresztben az ágy előtt. Két szekrény is volt, egy akasztós és egy polcos. A gyerekszoba volt az enyém, festve volt a fal, kiskoromban mesejelenetek voltak fölül. Minden este, amikor felkapcsolták a villanyt, jó estét kellett köszönni, ez nem tudom, miért volt így. Nagyon szerényen volt berendezve, sokáig megmaradt például a pólyázóasztalom és a rácsos ágyam. Egy kis vaskályha is volt, ami majd szétrobbant a forróságtól, de csak a környékén volt meleg. Az ebédlő tapétás volt, dohányszínű tapéta volt a falon kék mintával, elég nyomasztó volt számomra. De nagyon elegáns volt. A berendezést egy újpesti műbútorasztalos, Polgár Alajos csinálta, aki minden évben eljött, megnézte és végigsimogatta a bútort, hogy rendesen ápoljuk-e -- mint a saját gyermekét --, és a faragásokat kis kefével kitisztogatta. Volt egy zongora, Palik és Fia gyártmányú, azon egy tisztaselyem terítő, egy Gorka váza, amiben szárazvirágcsokor volt. Volt egy nagyobbítható asztal is, óriásira lehetett kinyitni, kék ripszhuatú hat székkal, komód és kredenc is

volt, szép porcelánokkal. A lehetőség megvolt arra, hogy sokan üljük körül az asztalt, de mindig csak az asztal fele volt, fél abrosszal terítve. Egy gyönyörű türkizzöld majolikakályhánk volt, ami nagyon látványos volt, csak éppen nem fűtött rendesen. Úgyhogy az egész családi élet télen mindig a kályha körül zajlott, mindenki rátapadt, egymást lökdöstük, hogy meleghez jussunk. A konyha olyan hideg volt, hogy a szódavíz is megfagyott. A fürdőszobában fűteni kellett az óriási rézkályhát ahhoz, hogy melegvíz folyjon a csapból. Anyám nem tudott ugyan főzni, de a háztartási alkalmazottat [Őket akkoriban cselédeknek hívták. -- A szerk.], Szkuhala Zsófit be tudta tanítani. Szóban elmondta, amit ő a gyakorlatban nem tudott volna megcsinálni. Tőlem pedig már tizenhat éves koromban elvárták, hogy főzzek! Zsófit imádtam. Ő Szerbiából jött, magyarul rosszul beszélt, németül viszont jól. S ha anyám azt akarta, hogy ne értek valamit, akkor németül beszélt a Zsófival. Tizenegy évig volt nálunk. Volt egy mosónő, az jött nagymosásra. Az szinte szertartásszámba ment, mert előző nap beáztatták a teknőt a mosókonyhában, aztán lúgot főztek. Még a napi koszt is ehhez igazodott, jó laktató ételt kellett főzni, általában bablevest és valami tartalmas tésztát. A háztartási alkalmazott volt, aki vasalt, de annak is megvolt a módja, mert előzőleg fleichtolni kellett a ruhákat [belocsolni], és a lepedőket kihuzigálni. Ehhez engem hívtak segítségül. Aztán nedvesen állt egy darabig, majd faszenes vasalóval ki lett vasalva. A szidolozás [Azaz főleg rézből, esetleg ezüsből készült holmik, kilincsek, küszöbsínek, ablakpárkányok stb. kifényesítése a Sidol nevű speciális tisztítószerrel. -- A szerk.] péntekenként volt -- tehát mindennek meg volt a maga ideje.